

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **M. K.**
bytem X

zastoupen: JUDr. Martina Tesařová, advokátka
sídlem Hořelická 1230/39, 252 19 Rudná

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2024, č. j. JMK 167344/2024,
sp. zn. S-JMK 164582/2024/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 3. 12. 2024, č. j. JMK 167344/2024, sp. zn. S-JMK 164582/2024/OD/VW, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, ze dne 18. 8. 2024, č. j. MZi-2020/516057-17, sp. zn. OSDD/210931/2020/210931-NK, **se ruší**.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **20 340 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Martiny Tesařové, advokátky, sídlem Hořelická 1230/39, 252 19 Rudná.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 8. 2024, č. j. MZi-2020/516057-17, sp. zn. OSDD/210931/2020/210931-NK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „rozhodnutí o přestupku“.)
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla RZ: X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za daný přestupek uložil prvostupňový orgán žalobci pokutu 1 500 Kč a současně též povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval obsah správního spisu a shrnul průběh přestupkového řízení. Následně posoudil zákonnost a správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
4. K námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až poté, co zanikla odpovědnost za přestupek, žalovaný uvedl, že *promlčecí doba byla pozastavena* dle § 32 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), po dobu 677 dnů, kdy bylo vedeno soudní řízení správní (konkrétně od 3. 2. 2022 do 12. 12. 2023, kdy bylo řízení pravomocně ukončeno). K zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby tedy *došlo až dne 17. 4. 2026*, a tudíž bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno zcela v souladu s právními předpisy.
5. Jelikož žalovaný v postupu správního orgánu I. stupně neshledal ani žádné jiné vady, odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako zákonné a správné potvrdil.

III. Žaloba

6. Žalobce má obě správní rozhodnutí za nezákonná. Namítal, že jej prvostupňový orgán shledal vinným z přestupku provozovatele vozidla v době, kdy odpovědnost za přestupek již zanikla.
7. Uvedl, že vydáním v celkovém pořadí *prvního prvostupňového rozhodnutí* dne 30. 9. 2021 došlo dle § 32 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona k přerušení (přetržení) běhu dosavadní prekluzivní doby, přičemž začala běžet prekluzivní doba nová, která by v normálním případě uplynula dne 30. 9. 2022. Ve věci nicméně byla podána správní žaloba ke krajskému soudu a po dobu vedení soudního řízení správního se stávající prekluzivní doba stavěla od 3. 2. 2022 do 12. 12. 2023.
8. Zákonná doba pro zánik odpovědnosti za přestupek tedy neuplynula dne 30. 9. 2022, nýbrž až o 677 dnů později, tj. dne 7. 8. 2024. Rozhodnutí o přestupku bylo prokazatelně vypraveno *dne 18. 8. 2024*, tedy až po zániku odpovědnosti za přestupek. Za této situace

bylo nezbytné *správné řízení zastavit*, což správní orgány neučinily. Žalobce proto zdejšímu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Současně požádal taktéž nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Ve **vyjádření** ze dne 20. 2. 2025 žalovaný zopakoval z hlediska běhu prekluzivních dob stěžejní okamžiky přestupkového řízení. Zdůraznil, že kromě stavení po dobu vedení soudního řízení správního byla vydáním rozhodnutí na prvním stupni *pokaždé prekluzivní doba přerušena* a počala běžet nová jednoletá doba k projednání věci. K zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím prekluzivní doby by tedy došlo až dne 15. 4. 2025 uplynutím tří let od spáchání přestupku.
10. V rámci **repliky** ze dne 13. 3. 2025 žalobce uvedl, že žalovaný *opomíjí*, že k zániku odpovědnosti za přestupek nedochází jen uplynutím tří let od okamžiku spáchání přestupku, ale též uplynutím jednoho roku od poslední právní skutečnosti, kterou byl běh doby přerušen. Žalovaný přitom tvrzení žalobce, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím jednoho roku ode dne, kdy byl běh prekluzivní doby naposledy přerušen (s přihlédnutím ke stavení běhu doby), *doposud nevyvrátil*.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68, § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s.
12. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
13. Žaloba je **důvodná**.
14. V žalobě žalobce namítal nezákonnost obou správních rozhodnutí z důvodu, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až po zániku odpovědnosti za přestupek. Zdejší soud se tak v kontextu této argumentace zabýval tím, jestli mohla být vůči žalobci v projednávaném případě uplatněna odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla či nikoliv.
15. Podle § 30 písm. a) přestupkového zákona platí, že: „*Promlčecí doba činí 1 rok.*“
16. Podle § 32 odst. 2 téhož zákona platí, že: „*Promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.*“
17. Podle odst. 3 téhož ustanovení dále platí, že: „*Odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 10 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. Do této doby se nezapočítává doba, po kterou trvala některá ze skutečností podle odstavce 1.*“
18. Na tomto místě krajský soud jen stručně předesílá, že institut přerušení promlčecí (prekluzivní) doby se od stavení doby liší především tím, že nastane-li právní skutečnost, s níž zákon spojuje přetržení běhu dosavadní prekluzivní doby, je běh této doby

předmětnou skutečností *ukončen* a od tohoto okamžiku započne běžet prekluzivní doba *nová*, a to v původní délce. Kvalifikovanou skutečností zpřetrhávající běh dosavadní prekluzivní doby je dle platné právní úpravy obsažené v přestupkovém zákoně rovněž *vydání rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným*. Je-li tedy obviněný uznán správním orgánem vinným ze spáchání přestupku, má to za následek, že aktuálně běžící prekluzivní doba nenávratně skončí a ode dne následujícího po dni vydání takového rozhodnutí se doba obnoví v originální délce.

19. Jelikož současná právní úprava neobsahuje legální definici „rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným“ (srov. § 93 odst. 1 a 2 přestupkového zákona), lze v tomto ohledu vycházet z odborné komentářové literatury, jež tradičně staví na tom, že rozhodnutím, kterým byl obviněný uznán vinným z přestupku, resp. jímž byla vyslovena vina, je nutno rozumět *meritorní rozhodnutí, jehož součástí je vyslovení viny*. Nejedná se tedy o jakékoli rozhodnutí učiněné v podobě rozhodnutí nebo usnesení v průběhu řízení o přestupku, ale jen o rozhodnutí ve věci samé, jehož výroková část musí obsahovat náležitosti uvedené v § 93 odst. 1, 2 přestupkového zákona. Především přitom půjde o rozhodnutí o přestupku ve věci v prvním stupni, a to vydané buď ve formě příkazu či rozhodnutí ve standardním řízení.
20. Závěry komentářové literatury jsou zpravidla zajedno v tom, že za rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, v zásadě *nelze považovat* rozhodnutí správního orgánu ve druhém stupni (za všechny srov. VETEŠNÍK, Pavel. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 283). Tentýž pohled na věc zastává (byť pouze implicitně) též judikatura správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2020, č. j. 2 As 385/2019-30, bod 27, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2021, č. j. 44 A 36/2020-20, bod 20).
21. Z předloženého správního spisu, podání účastníků řízení a na základě své dřívější rozhodovací činnosti v této věci má krajský soud za prokázané, že v nyní posuzované věci došlo ke spáchání přestupku provozovatele vozidla žalobcem dne 7. 6. 2020, přičemž k zahájení přestupkového řízení došlo doručením příkazu jako prvního úkonu v řízení žalobci dne 21. 11. 2020. Tím došlo v souladu s § 32 odst. 2 písm. b) k přerušení běhu dosavadní (jednoleté) prekluzivní doby a počátku běhu nové doby o téže délce, jejíž běh byl poté opět přerušen vydáním, v celkovém pořadí prvním, rozhodnutím o přestupku dne 30. 9. 2021 (dále jen „prvotní rozhodnutí o přestupku“). V důsledku přerušení by nově započatá (jednoletá) prekluzivní doba při absenci dalších okolností s vlivem na její průběh uplynula podle pravidel pro počítání běhu lhůt dne 30. 9. 2022. Odvolání proti prvotnímu rozhodnutí o přestupku bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 12. 2021, č.j. JMK 170212/2021, sp. zn. S-JMK 160442/2021/OD/VW (dále jen „prvotní odvolací rozhodnutí“).
22. V projednávané věci však došlo ke stavení příslušné doby o celkově 677 dní v důsledku vedení soudního řízení u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 33 A 8/2022 o žalobě žalobce proti prvotnímu odvolacímu rozhodnutí (*pozn. soudu: k doručení žaloby došlo dne 3. 2. 2022, právní moc rozsudku, jímž krajský soud odvolací rozhodnutí žalovaného zrušil, nastala ke dni 12. 12. 2023*), o kterých bylo třeba původní dobu prodloužit. Pozastavená prekluzivní doba proto při zohlednění délky stavení po čas běhu soudního řízení neuplynula dne 30. 9. 2022, ale až dne 7. 8. 2024. Krajský soud zdůrazňuje, že na běh uvedené doby přitom nemělo žádný vliv vydání prvotního odvolacího rozhodnutí

žalovaného, které obecně nelze považovat za rozhodnutí dle § 32 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona, protože není způsobilé zapříčinit přerušení doby ve smyslu tohoto ustanovení.

23. Z uvedeného je tak patrné, že s ohledem na (opakovaně přerušovanou) jednoletou subjektivní prekluzivní dobu bylo možné po zrušení odvolacího rozhodnutí žalovaného krajským soudem opětovně rozhodnout o odpovědnosti žalobce za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu nejpozději dne **7. 8. 2024**, prvostupňový orgán však vydal prvostupňové rozhodnutí o přestupku až dne **18. 8. 2024**, tedy 11 dní poté, co odpovědnost žalobce za daný přestupek zanikla. V tomto mezidobí prokazatelně nedošlo k žádnému úkonu správního orgánu, který by opětovně vedl ke stavení či přerušení promlčecí doby. Námitku žalobce proto krajský soud shledal důvodnou.
24. Pro upřesnění věci a odstranění pochybností účastníků pak zdejší soud dodává, že odůvodnění napadeného rozhodnutí stran prekluze přestupkové odpovědnosti a z něj vycházející vyjádření k žalobě vystavěné (zřejmě) na dodržení tříleté *objektivní prekluzivní doby* jsou za současné situace irelevantní. Byť bylo rozhodnutí o přestupku vydáno před marným uplynutím doby podle § 32 odst. 3 přestupkového zákona (dne 14. 4. 2025), nedodržení subjektivní prekluzivní doby *per se* brání prvostupňovému orgánu v tom, aby rozhodnutí vydal. Samotné odůvodnění žalovaného v otázce prekluze navíc působí dosti neúplně, neboť jako takové zavdává pochybnost, na základě jakých konkrétních důvodů (časových okamžiků) považuje žalovaný rozhodnutí o přestupku za vydané před uplynutím prekluzivní doby.
25. Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný v odvolacím řízení posoudil právní otázku zániku odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v případě žalobce nesprávně a zatížil své rozhodnutí vadou, jež nutně činí napadené rozhodnutí nezákonným [76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

VI. Závěr a náklady řízení

26. Ze shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu důvodnou, protože soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí o přestupku, zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s.). Vzhledem k uplynutí prekluzivní doby nastaly podmínky i pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, jímž byl žalobce shledán vinným a potrestán za spáchání přestupku provozovatele vozidla.
27. V dalším řízení jsou správní orgány povinny řízení o přestupku provozovatele vozidla zastavit ve smyslu § 86 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, neboť odpovědnost žalobce za přestupek již zanikla. Tímto právním názorem krajského soudu je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzené věci úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů soudního řízení. Z důvodu soudního řízení mu vznikly náklady řízení (i) za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále (ii) náklady v souvislosti se zastoupením

advokátem. Dle soudního spisu učinila právní zástupkyně žalobce (JUDr. Tesařová) v řízení prokazatelně tři úkony právní služby, konkrétně převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby a repliky v sazbě 4 620 Kč za každý úkon (celkem 13 860 Kč). Dále jí náleží i náhrada hotových výdajů v sazbě 450 Kč za každý úkon (celkem 1 350 Kč). Vzhledem k tomu, že podle údajů o subjektech DPH veřejně dostupných na portálu „MOJE daně“ byla zástupkyně žalobce plátkyní DPH pouze v době provedení prvních dvou úkonů právní služby (tj. do 8. 1. 2025), navýšil krajský soud její odměnu o částku připadající na DPH pouze za tyto dva úkony. Celkově tak náleží žalobci náhrada nákladů řízení po zaokrouhlení na celé koruny nahoru ve výši 20 340 Kč, již je žalovaný povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. října 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce